

til, at hele Udvalget er enig med ham. Tinget vil vist ogsaa indrømme, at der i § 4 er tilstrækkelig Beskyttelse for Bundgarnsfiskerne. Men naar Mindretallet ikke har kunnet følge Flertallet til Ændringsforslag Nr. 1, er det, fordi vi mene, at Forslaget vil medføre en Sort Privilegier eller Monopoler til en vis Klasse Mennesker. Vi vilde betragte det som en meget uheldig Indskrænkning i det fri Fiskeri, dersom en Fisker ved at benytte en Bundgarnsplads et Aar skulde have Lov til at have den i Fremtiden. Det behøver ikke en Gang at være en Fisker, det kan være en hvilken som helst Mand med en hvilken som helst Livsstilling. Det se vi især klart af Folketingets Betænkning fra 1896 og se Bilag 3 efter (Tillæg B. 1895—96, Sp. 1857). Der er Fortegnelsen over de Bundgarnsstader, som ere bortforpagtede af Staten, og mellem Forpagterne er der Folk som Ejeren af Kyø, Godsejer Bruun til Kokkedal, som for 10 Aar havde forpagtet 4 Stader, og en Gaard- og Mølle-ejer C. H. R. Larsen af Sønderstrup, der for 10 Aar havde forpagtet 12 Stader. Jeg behøver ikke at nævne flere, thi heraf fremgaar det tydeligt, at ikke alle Bundgarnsfiskere ere, hvad vi i daglig Tale forstaa ved Fiskere. Det er Folk af en hvilken som helst Livsstilling, og Mindretallet kan derfor ikke se det heldige, men derimod det uheldige i, at der gives saadanne Privilegier bort.

Ifølge Flertallets Ændringsforslag under Nr. 1 vil jo en Mand, der en Gang bruger en Bundgarnsplads, faa Ret til at bruge den paa Livstid. Vi tro, at det vil skade Fiskeriet, og vi ere enige med Kommissionens Flertal, naar det i sin Betænkning udtaler, at det nærer Tvivl om, hvorvidt der ikke kunde opstaa en lignende privilegeret Stilling for Bundgarnsfiskerne, som der er en Aalegaardsret for Grundejerne. I Betænkningen udtaler den ærede Ordfører omtrent det samme og siger, at der kan være Fare for, at en Bundgarnsfisker kan betragtes som en Slags Privilegiehaver. Hvis det Ændringsforslag bliver vedtaget, og denne Klasse af Samfundsborgere faar disse Privilegier paa Bundgarnspladser, og Lovgivningsmagten om nogle faa Aar vilde tage Bestemmelsen tilbage og sige, at Stillingen skulde være fri, som den har været hidtil, vilde man — det føler jeg mig overbevist om — høre et Ramaskrig ud over Landet eller Havet fra disse Bundgarnsfiskere. Jeg hørte meget vel, at det ærede Medlem for Thisted Amts 2den Valgkreds (N. Ander-

sen) udtalte saadan noget som, at det vilde være en fortvivlet Stilling, dersom Mindretallets Ændringsforslag blev vedtaget, men jeg maa gøre opmærksom paa, at Stillingen bliver akkurat den samme, som den er den Dag i Dag. Mindretallets Ændringsforslag er kun en Tydeliggørelse af, hvad der er Lov for Tiden. Jeg tror ikke, at Stillingen netop paa det Punkt er saa fortvivlet, jeg tror, at den vilde blive meget mere fortvivlet, dersom Ændringsforslag under Nr. 1 blev vedtaget.

Den ærede Ordfører for det socialdemokratiske Parti (Christian Rasmussen) udtalte i Gaar, at han anbefalede Ændringsforslag under Nr. 2 og anbefalede at stemme imod Ændringsforslag under Nr. 1, men han føjede til, at han var ikke fuldt ud tilfredsstillet ved Ændringsforslag Nr. 2; han kunde have ønsket — og det samme udtalte det ærede Medlem for Thisted i Dag —, at der kunde ske Bortgivelse eller Bortleje paa Aaremaal. Jeg skal dertil bemærke, at jeg har ikke saa meget imod dette, især hvis Indtægten kunde gaa til Fiskerne eller Fiskernes efterladte.

Dersom jeg ikke havde den sikre Tro, som jeg har haft og fremdeles har, at Ændringsforslag Nr. 1 vil blive forkastet, havde jeg stillet Forslag om, at § 18 i Lovforslaget skulde udgaa. Den lyder paa, at den Ret, som Regeringen hidtil har haft til at afhænde matrikulerede Bundgarnsstader, navnlig for Limfjordens Vedkommende, ophæves. Jeg vilde betragte det som et meget stort Tilbageskridt, hvis man vilde gaa over til at give en livsvarig Ret til de Folk, som nu have Bundgarnsret, men jeg har det Haab, at det nævnte Ændringsforslag vil blive forkastet (*Ordføreren* [Frederiksen]: Det er et fejlt Haab). Det kan være, men Ændringen er ikke forkastet endnu, og jeg nærer i alt Fald det Haab, at den vil blive vedtagen. Jeg tror ikke, Folketinget vil gaa med til at indføre saadanne Særretigheder, som det efter min Mening vil og maa blive. Jeg kan sammenstille dem med Aalegaardsretten, som man vedtog Bestemmelser om i 1888. Dette vilde være et Skridt i samme Retning og — det er jeg tilbøjelig til at tro — noget endnu værre.

Jeg kan slutte mig til, hvad det ærede Medlem for Fredericia (Ousen), som er Medforslagsstiller til Ændringsforslag Nr. 50, udtalte derom. Mindretallet er af den Overbevisning, at det vilde være heldigt at have Maal paa Torsk, Skrubbe og Ising, og jeg skal gøre opmærksom paa, at af